

LÉŐY FÉRFI

– Ha nem hagyod abba, Sylvia, ebben a pillanatban elmegyek! – Elnyomtam a cigarettámat, pedig félig sem szívtam el. – Itthagylak, érted?

A lábaimban amúgy is két rakétát éreztem begyújtás előtt és a hangja egyre könyörtelenebbül szűrődött ki a konyhából. Az agyam felerősítette a szavakat, szenvtelen visszaszámlálásként dörömböltek a dobhártyámon.

„Itthagynom.”

Csak rá gondoltam ebben a pillanatban, jobb lesz neki így. Hogy mikor szabadulok meg mindattól, amit én viszek magammal, rejtély.

„Törvény és idő.”

Bekapcsoltam a televíziót, és kikerestem a hamutartóból a félig szívott cigarettát. Sylvia kisírt szemekkel jött ki a konyhából.

– Sohasem akarsz beszélni róla.

„Nem. Különösen ma nem, hogy már túl vagyunk rajta.”

– És nem csak ma! Amikor én...

– Sylvia, kérlek, kérlek! Kérlek... – Át kellett ölelnem, ez mindig használt. Arcomat a hajába fúrtam és csitítgattam, ahogy tőlem tellett.

Aztán már nem sírt, fejét az ölembe hajtotta és kezemet a mellére vonta. Néztem a televíziót és egy fél perc múlva kikapcsoltam.

■ Másnap összefutottunk az irodában. Azt hittem, véletlen, de a főnökasszony jelentőségteljesen pislogott felém, amikor pedig Sylviával lett volna dolga. Látszólag.

Mi mindenre van ideje a vénlánynak! Két hónapja is elmúlt, hogy az utolsó ajánlatát visszautasítottam, de úgy látszik, nem felejt. Sylvia összeszedte a papírjait, s ahogy elhagyta a szobát, rám sem pillantott. Még csak az hiányzott volna! Egy munkahelyi kapcsolat!...

■ Délután hazarohantam egy percre, aztán egy teli bevásárlókosárral baktattam fel Sylviához.

„Gyengélkedik...” – mondtam a kajánul érdeklődő házmesternek, és becsöngettem.

„Vén hárpia! Mit kell tudnia, hogy kulcsom van? Sylviának egy új csizma kellene, a vakolat félig lerohadt a falról, és a lakásban megint kipusztult az összes virág. Kíváncsiskodni a legkönnyebb, ki tudja, mire használnak, ha nem figyelsz oda.”

■ Sylvia képeit nézegettem a falon, amint kibontakoztunk az ölelésből. Ő maga fes-

• A HUNGAROCON által 1997-ben meghirdetett *irodalmi pályázat* első helyezettje.

tette őket. Az egyikén egy vízen úszó jármű, egyáltalán nem lehetett antigrav, alsó része láthatóan a víz alá merült. Felül örülten bonyolult szerkezet tartotta kifeszítve a hatalmas hárttyákat, ezek és a szél segítségével küzdötte le a víz ellenállását. Sylvia valahogy vonzódott a régmúlt dolgaihoz.

Szép volt az a kép, ő is azt nézte. A jármű oldalán nyílások voltak az ágyúcsövek számára. Cirka ötszáz éve...

– Valaki azt mondta – fújtam a kép felé a füstöt –, hogy nem tudja, milyen fegyverekkel vívják majd a harmadik világháborút...

– De a negyediket ijjal és bunkóval – Sylvia karja megmozdult a fejem alatt. Szeretett régi dolgokról beszélni.

– Aztán végetért a negyedik is. Ördögi terv ez.

– Ördögi.

Újra átfont a karjával és egyetlen perc alatt elúszott minden, ami valóságos. Mint az a valami a kifeszített hárttyáival. Úsztak a falak, a képek, a szoba felfoghatatlan kocka-tere, az ördögi háborúk és nők, nők, egyetlen kavargó összevisszaságban, Sylvia bőre, melynek minden négyzetcentiméterét érezni akartam és fájt, hogy olyan kétségbeesetten csókol. Fülledt káosz, melynek mélységeiből felmerülni kétség és fájdalom. Kudarca.

Tudtam, hogy ilyenkor mi következik.

– Tedd meg! – Sylvia könnyei benedvesítették az arcomat. – Ugye, megteszed?

„Nem teszek semmit, az isten verje meg! Mintha én lennék az egyetlen oka, hogy a háborúkat megvívják! Hát, ha háborúzni akarnak, dögöljenek bele, a körülöttük való őrvongásba lassan úgyis beledöglenek a megmaradt férfiak is. Én itt vagyok és élek. Kudarcom ellenére is.”

– Kérlek!...

Dúlt-fült és csapkodott egész este, míg végül nekem is ehhez lett volna kedvem. Mintha én tehetnék mindenről! Végző fegyverként szánta talán, hogy egészen más-képp sírt, mint szokott. Ahogy türelmem végére értem, fájó szívvel feltettem a kalapot és hazamentem. Még akkor is sírt.

„Az isten verje meg!”

■ Egy végeláthatatlan, félelmetesen tiszta folyosó, nem akarom tudni, hová vezet. Órákig tartó, idegtépő várakozás után végre léptek.

A sokadik adategyeztetés. A fekete nő egész megjelenésében ott van az az ilyenkor szükséges rossz, ahogy végigmér.

– Kövessen, kérem!

A folyosón sehol egy lélek, mégsem az a hely, ahol odaüvölhetnék a Teremtőnek: uram, a teremtéssel semmi bajom, de az áldásba hiba csúszott!

Még egy utolsót simítok a szoknyámon, nincs időm végiggondolni, milyen lesz férfiként Sylviával.

Belépünk a Műtő-Előkészítő feliratú ajtón...